

Arrest

nr. 68 820 van 20 oktober 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 16 juni 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 mei 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 12 augustus 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. OGUMULA, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Armeens staatsburger te zijn, afkomstig van het dorp Zovuni. In oktober 2009 ontmoette u, voor de universiteit van Erevan, A.A. {...}, de dochter van T. A. {...}, een kolonel bij de Armeense geheime dienst. Jullie ontmoetten elkaar vaak en in de beginperiode van jullie relatie kwam zij een vijftal keer bij u thuis op bezoek. Op een dag – u herinnert zich niet de exacte datum – , begin december 2009, zat u met A.A. {...} in een café in Erevan. Ar.A {...}, de broer van A.A. {...}, kwam, samen met 2 vrienden, hetzelfde café binnengestapt. A.A. {...} stelde u voor als een medestudent, maar A.A. {...}'s broer zag dat u haar hand vasthielt. Ar.A {...} begon u daarop uit te schelden. U diende Ar.A {...} van repliek en daarop ontstond er een ruzie, die uit de hand liep; u werd gedurende een viertal minuten geslagen. Ar.A {...} en zijn vrienden verlieten vervolgens het café, waarbij A.A. {...} werd meegenomen. Bij het buitengaan werd u nog bedreigd door Ar.A {...}; u zou in de toekomst opnieuw worden aangevallen.

Dezelfde dag werd u door A.A. {...} gebeld en ze verontschuldigde zich voor wat gebeurd was. Jullie spraken af om elkaar voortaan stiekem te ontmoeten, aangezien A.A. {...}'s broer en vader tegen jullie relatie gekant waren; A.A. {...}'s vader wilde dat zijn dochter de zoon van een rijke kennis zou huwen. 3 dagen later zag u A.A. {...} voor het eerst terug en vanaf dat moment zagen jullie elkaar heel regelmatig terug, meestal om de 2 dagen. Op 26 februari 2010, tussen 14u.30 en 15u.00, wandelde u met A.A. {...} in een zijstraat van de universiteit van Erevan. Jullie staken de straat over en op dat moment kwam er een auto met hoge vaart op jullie af gereden. U kon de wagen nog maar net ontwijken, maar A.A. {...} werd aangereden. Toen u op uw stappen terugkeerde om te zien wat er met A.A. {...} was gebeurd, stapte haar broer Ar.A {...} uit de wagen. Ar.A {...} dwong A.A. {...} in de wagen en stuurde zijn vrienden op u af. U werd door de vrienden van Ar.A {...} geslagen en daarbij verloor u het bewustzijn. U liep bij de aanval een open hoofdwonde op, blauwe plekken en kneuzingen. In de ziekenwagen, op weg naar het Hanrapetakan-ziekenhuis, kwam u terug bij bewustzijn. 2 politieagenten kwamen naar het ziekenhuis om van u een verklaring af te nemen; er werd een vragenlijst ingevuld en er werden u enkele bijkomende vragen gesteld. Uw verklaringen werden volledig genoteerd en u ondertekende het door de agenten opgestelde document. A.A. {...} werd voor haar verwondingen in een ander ziekenhuis opgenomen. De dag na de aanval sprak u met A.A. {...}; ze zei dat haar been gebroken was en dat ze moest geopereerd worden. Na uw opname in het ziekenhuis keerde u terug naar huis om er te revalideren. Vaak zag u vanuit uw woning dat er 2 à 3 mannen in de buurt rondhingen. U verwittigde de politie, die u beloofde om de zaak op te volgen. Op 8 maart 2010 wilde u 's avonds naar een vriend gaan. U zag geen onbekenden bij uw woning en daarom besloot u om alleen op pad te gaan. Toen u uw straat uitging stond u plots oog in oog met Ar.A {...} en enkele van zijn vrienden. Ze stapten op u af en begonnen u uit te schelden. Vervolgens werd u ook geslagen. Ar.A {...} haalde tijdens de schermutseling een vuurwapen boven. U besprong Ar.A {...} om te beletten dat hij in uw richting zou vuren, waarbij een schot afging en een vriend van Ar.A {...} neerviel. U was geschrokken en liep terug naar huis. 2 uur later kwam de politie met de mededeling dat u beschuldigd werd van een misdaad. U werd meegenomen naar het politiebureau van Davitashen. U werd geboeid in een kamer gezet en u werd er geconfronteerd met A.A. {...}'s vader. Hij wilde u een valse schuldbekenenis doen ondertekenen. U bleef weigeren om een dergelijke verklaring te ondertekenen en daarop werd u in afzondering geplaatst en gedurende 2 à 3 dagen geslagen. Op 11 maart 2010 kwam u terug op vrije voeten; uw vader had u vrijgekocht voor 1.000\$. Een agent en een advocaat zeiden tegen uw vader dat het beter was dat u het land zou ontvluchten. Ook voor uw ouders zou het veiliger zijn om Armenië te verlaten. Uw vader organiseerde uw reis. Op 12 maart 2010 verliet u Ar.A {...}jië, gelijktijdig met uw ouders, maar jullie reisden in afzonderlijke voertuigen. U verloor uw ouders al snel uit het oog. Via Georgië, Turkije, Griekenland en Italië reisde u naar België. Uw ouders slaagden er niet in om hun reis vanuit Georgië verder te zetten en keerden daarom terug naar hun – en tevens: uw voormalige - woning in Ar.A {...}jië. Na hun terugkeer zouden uw ouders nog meer dan één keer bezoek hebben gekregen van zowel Ar.A {...}, A.A. {...}'s broer, als van de politie, die naar u op zoek was. Uzelf bereikte België op 18 maart 2010 en op dezelfde dag vroeg u er asiel aan.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u zich voor uw huidige asielaanvraag beroept op problemen met de familie van een meisje, met wie u, tussen oktober 2009 en het moment van uw vertrek uit Armenië, een relatie had. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw problemen geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, namelijk omwille van uw politieke overtuiging, nationaliteit, etnie, godsdienst of het behoren tot een sociale groep. Zo verklaart u (CGVS, p.7) dat al uw problemen in uw herkomstland te wijten zijn aan uw relatie met een meisje, wiens vader voor de geheime dienst KGB werkte. Verder verklaart u (CGVS, p.14) dat het meisje uit een rijke familie kwam en dat haar vader wilde dat zij de zoon van een rijke kennis zou huwen. Ook stelde u vernomen te hebben dat een vriend van de broer van uw vriendin verliefd was op haar. U brengt geen elementen aan, waaruit zou blijken dat de vader van het meisje tegen jullie relatie gekant was omwille van redenen die verband houden met de criteria in de Vluchtelingenconventie. Evenmin kunt u aannemelijk maken dat u omwille van één van de redenen zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, niet op de bescherming van de autoriteiten zou kunnen rekenen. Zo blijkt uit uw verklaringen dat u na een incident werd ondervraagd door de politie en al uw verklaringen werden genoteerd (CGVS, p.13-14); verdere navraag naar het verdere verloop van het politieonderzoek heeft u echter niet gedaan. Verder wees u erop dat de vader van uw vriendin bij de KGB werkt en dat politie en KGB (geheime dienst) altijd samenwerken. U leidde hieruit af dat de politie niets zou ondernemen tegen bijvoorbeeld de broer van uw vriendin. Gezien deze vaststellingen kan niet worden besloten dat u omwille van criteria bepaald in de Vluchtelingenconventie, verstoken zou blijven van bescherming vanwege de autoriteiten. Bijgevolg dienen uw asielmotieven als vreemd aan de Vluchtelingenconventie beschouwd te worden. Evenmin kan in uw hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, worden weerhouden. Deze inschatting is gebaseerd op volgende vaststelling-

en. Er moet opgemerkt worden dat u, in het kader van uw huidige asielaanvraag, geen enkel document voorlegt. Bijgevolg kunnen uw asielmotieven enkel beoordeeld worden op basis van uw verklaringen voor de bevoegde instanties. Er moet vooreerst opgemerkt dat u geen enkel geldig identiteitsdocument hebt voorgelegd, alsook geen enkel ander document op basis waarvan de Belgische asielinstanties correct uw ware identiteit kunnen vaststellen. Niet enkel is er de vaststelling dat u geen geldig identiteitsdocument voorlegt, maar uit uw verklaringen blijkt ook dat u onaannemelijk weinig informatie kunt verstrekken over essentiële gegevens inzake uw Armeens paspoort. Zo verklaart u (CGVS, p.6) dat er een stempel in uw paspoort stond, maar u weet niet welke stempel dat was. Bovendien verklaart u niet te weten of uzelf of iemand anders een stempel in uw paspoort heeft laten plaatsen (CGVS, p.6). Met betrekking tot door u gebruikte reisdocumenten werd u de vraag gesteld of er voor uw vertrek uit Armenië een visum werd aangevraagd, waarop u verklaart dat uw vader uw reis – en de afgifte van bijhorende documenten - heeft georganiseerd en dat u wel hebt gemerkt dat er iets was toegevoegd aan uw Armeens paspoort, maar u verklaart niet te weten wat dat precies was, daar u uw paspoort niet lang in uw bezit hebt gehad en het niet aandachtig hebt bekeken (CGVS, p.7). Welnu, de vaststelling dat u geen geldig paspoort voorlegt, maar er bovendien niet in slaagt om essentiële informatie betreffende uw paspoort te verstrekken, doet het vermoeden ontstaan dat u uw belangrijkste identiteitsdocument, in casu uw Armeens paspoort, achterhoudt voor de Belgische autoriteiten, waardoor deze verstoken blijven van informatie betreffende uw identiteit en mogelijkerwijze over uw werkelijk gevolgde reisroute. Hierdoor wordt uw algemene geloofwaardigheid reeds op ernstige wijze ondergraven. Bevestiging van uw gebrek aan geloofwaardigheid werd bovendien vastgesteld inzake uw verklaringen omtrent uw vlucht naar België vanuit Georgië. U verklaart dat u vanuit Armenië met uw origineel Armeens paspoort vertrok (CGVS, p.5). Vanaf Batumi (Georgië) reisde u met nog een ander document, maar daarvan weet u niet of het een paspoort dan wel een ander document was (CGVS, p.5). Op de vraag of er na uw passage door Georgië nog grenscontroles geweest zijn waarbij u persoonlijk werd gecontroleerd, antwoordt u (CGVS, p.5) dat uw begeleider in uw plaats documenten heeft getoond en dat u zich van grenscontroles niets moest aantrekken. Welnu, uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles uitgevoerd worden. Aan uw bewering, als zou u sinds uw passage door Georgië niet meer persoonlijk zijn gecontroleerd bij een grensovergang, kan dan ook weinig geloof gehecht worden. Deze vaststelling bevestigt uw ongeloofwaardige verklaringen inzake het niet voorleggen van uw Armeens paspoort. Bijgevolg wordt uw algemene geloofwaardigheid ernstig ondergraven. Daarnaast moet opgemerkt worden dat u ook geen enkel ander document, dat uw verklaarde problemen kan staven, hebt voorgelegd. Uit uw verklaringen blijkt dat u er niet eens duidelijkheid over hebt welke bewijsstukken er bestaan en of u deze bewijsstukken in handen zou kunnen krijgen. Zo werd u vooreerst gevraagd of u documenten zou kunnen bemachtigen, die uw verklaarde problemen staven. U verklaarde hierop (CGVS, p.6) niet te weten of u hierin alsnog zou slagen. Er werd u vervolgens gevraagd over welke documenten het zou gaan; u verklaart dat het zou gaan om documenten die uw arrestatie en uw opname in een ziekenhuis bevestigen (CGVS, p.6). Vervolgens werd u de vraag gesteld waar die documenten zich dan momenteel zouden bevinden, waarop u verklaart dit niet te weten en u vervolgt door te stellen niet te weten welke documenten daadwerkelijk (nog) bestaan (CGVS, p.6). Er werd u gevraagd of er een document over uw arrestatie bestaat, waarop u antwoordt (CGVS, p.6) dit niet te weten, daar u vrij plots uit Armenië vertrokken bent. U erkent (CGVS, p.6) dit sindsdien niet meer bij uw ouders nagevraagd te hebben. Eveneens werd u gevraagd of er nog een attest bestaat van uw opname in een ziekenhuis, naar aanleiding van een vechtpartij waarbij u gewond raakte. U denkt het wel en verder verklaart u (CGVS, p.7) dat een dergelijk document in het ziekenhuis zou zijn of bij uw ouders. Echter geeft u toe (CGVS, p.7) hieromtrent geen navraag bij uw ouders gedaan te hebben; u was er niet mee bezig. Welnu, aangezien u verklaart dat u vanuit België wekelijks contact hebt met uw ouders (CGVS, p.3), mocht van u verwacht worden dat u redelijke inspanningen zou doen om in het bezit te komen van voor uw asielaanvraag relevante documenten. Dergelijk manifest gebrek aan materiële bewijzen, terwijl dit redelijkerwijze van u mocht worden verwacht, ondermijnt uw geloofwaardigheid. Uw passieve houding inzake het trachten te bemachtigen van materieel bewijs, ondermijnt daarenboven ook de aannemelijkheid van de ernst van uw verklaarde vrees. Daarbij komt de vaststelling dat u zich eveneens over relevante aspecten van uw asielprobleem weinig geïnformeerd toonde en dat u nauwelijks initiatief heeft ontplooid om meer relevante informatie te bekomen. Op 26 februari 2010 werd u, na een mislukte poging om u aan te rijden, in elkaar geslagen, waardoor u in het ziekenhuis belandde. De politie kwam naar het ziekenhuis om de nodige vaststellingen te doen en uit uw verklaringen (CGVS, p.13) blijkt dat u ongeveer één uur lang door 2 agenten werd verhoord. U verklaart (CGVS, p.14) dat u naderhand niet meer informeerde of liet informeren naar het resultaat van een eventueel onderzoek. Verder verklaart u dat uw ouders zelf bezoek hebben gekregen, nadat ze naar hun woning waren teruggekeerd omdat ze niet verder dan Georgië raakten bij hun vluchtpoging uit

Armenië (CGVS, p.19); u kunt niet concreet zeggen wanneer dat gebeurde (CGVS, p.19). Uw ouders kregen het bezoek van Ar.A {...} en van de politie (CGVS, p.19). Daarop werd u gevraagd of dit gelijktijdig gebeurde; u verklaart (CGVS, p.19) dit niet te weten. Ook op de vraag of de politie bij een bezoek convocaties te uwer attentie heeft afgegeven, antwoordt u dit niet te weten (CGVS, p.19). Er werd u vervolgens gevraagd of uw ouders nadien nog bezoek kregen; u verklaart (CGVS, p.19) dat u er niet mee bezig bent geweest om dat verder uit te zoeken. Tenslotte werd u gevraagd of uw ouders recent nog bedreigd werden of bezoek kregen (van uw vervolgers); daarop verklaart u (CGVS, p.20) dat uw ouders daaromtrent niets zeggen en u, van uw kant, dringt er bij hen niet op aan. Welnu, van een asielzoeker zoals uzelf, wordt verwacht dat hij redelijke inspanningen doet om alle relevante informatie te verkrijgen die hem in staat stelt om zijn (actuele) vrees voor vervolging accuraat in te schatten. De vaststelling dat dit door u werd nagelaten, doet afbreuk aan de aannemelijkheid van uw verklaarde vrees. Verder blijkt uit uw verklaringen (CGVS-vragenlijst, p.3) dat uw ouders, net zoals u, Armenië wilden verlaten en dit eveneens omwille van uw problemen. U verklaart (CGVS, p.4) dat het uw ouders niet is gelukt om de grens over te steken en bovendien weet u niet welke grens uw ouders niet hebben kunnen overschrijden. Er werd u gevraagd of uw ouders omwille van problemen met hun reis- of identiteitsdocumenten niet verder konden reizen, waarop u verklaart (CGVS, p.4) dit zelfs niet gevraagd te hebben. Aangezien uit uw verklaringen blijkt dat u intussen wekelijks contact hebt met uw ouders, mocht van u verwacht worden dat u daaromtrent intussen meer informatie zou vergaren, hetgeen u eveneens hebt nagelaten. Dat u niet beschikt over informatie over een ingrijpende gebeurtenis als een mislukte vluchtpoging van uw ouders, doet verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid. Hier kan nog aan toegevoegd worden dat uw ouders na hun mislukte vluchtpoging uit Armenië, terugkeerden naar hun woning, in casu uw laatste verblijfplaats, hetgeen minstens opmerkelijk mag genoemd worden, daar uw ouders omwille van uw problemen hun herkomstland wilden verlaten. Er dient dan ook te worden gesteld dat wat u betreft niet kan besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees in de zin van de Conventie van Genève noch tot het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van artikel 1.2. van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 (hierna: het Vluchtelingenverdrag).

Verzoeker betoogt dat hij wel degelijk voldoet aan de voorwaarden voor de toekenning van de vluchtelingenstatus in de zin van het Vluchtelingenverdrag. Verzoeker stelt dat er ook sprake is van vervolging door inwoners indien de daders van vervolging direct of indirect door de overheid geleid en/of gesteund worden, waardoor er in dat geval geen nationale bescherming is. Hij stelt dat hij constant vervolgd en bedreigd werd door de Armeense geheime dienst en hij hiertegen geen bescherming kan inroepen.

2.1.2. Artikel 1.A van het Vluchtelingenverdrag waar artikel 48/3 van de vreemdelingenwet naar verwijst, geeft de volgende definitie van een vluchteling:

“A. Voor de toepassing van dit Verdrag geldt als "vluchteling" elke persoon: (...)

2. Die, uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren. (...)”

Waar verzoeker zijn betoog focust op het feit dat de vervolgende partij niet noodzakelijk een overheids-actor hoeft te zijn, gaat hij voorbij aan de vluchtelingendefinitie die uitdrukkelijk bepaalt dat de daden van vervolging moeten gegrond zijn op ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of een politieke overtuiging. De Raad stelt vast dat verzoeker in essentie zijn verklaringen herhaalt en ook geen concreet verweer voert tegen de vaststelling in de bestreden beslissing dat de

feiten waarop hij zich beroept geen verband houden met het Vluchtelingenverdrag. Verzoeker doet met zijn betoog geen afbreuk aan de concrete vaststellingen, met name dat hij Armenië heeft verlaten omwille van problemen met de familie van een meisje met wie hij een relatie had maar dat haar vader, die voor de KGB werkte, wou dat zij zou trouwen met een zoon van een rijke kennis (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, stuk 3, pp. 7 en 14), doch dat zijn problemen geen uitstaans hebben met één van de in het Vluchtelingenverdrag bepaalde criteria, die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing.

Het eerste middel kan niet worden aangenomen.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker betoogt, na een theoretische uiteenzetting over de motiveringsplicht, dat de commissaris-generaal zich beperkt heeft tot standaardoverwegingen, wat haaks staat op de materiële motiveringsplicht. Hij stelt dat de verwerende partij ten onrechte stelt dat zijn problemen geen verband houden met een van de criteria van het Vluchtelingenverdrag. Daarnaast stelt verzoeker dat de verwerende partij naast de kwestie antwoordt, waar zij stelt dat verzoeker geen enkel document of identiteitsdocument voorlegt, waardoor volgens verzoeker de verwerende partij voorbijgaat aan de kern van de zaak, met name het feit dat hij door de Armeense overheid wordt vervolgd. Verzoeker benadrukt dat de afwezigheid van een identiteitsdocument de gegrondheid of de geloofwaardigheid van een asielaanvraag niet in het gedrang brengt. Ten slotte betwist verzoeker het motief waar gesteld wordt dat er aan de buitengrenzen van de Schengenzone zeer strenge identiteits- en paspoortcontroles zijn en verwijst hierbij naar het bij het verzoekschrift gevoegde artikel "*Schengenzone bestaat maandag 25 jaar*" (stuk 3).

2.2.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.3. Waar verzoeker stelt dat de verwerende partij ten onrechte stelt dat hij niet onder de vluchtelingendefinitie valt, verwijst de Raad naar de bespreking van het eerste middel.

2.2.4. Waar verzoeker stelt dat de verwerende partij zich beperkt tot standaardmotiveringen, wijst de Raad erop dat uit de bestreden beslissing omstandig blijkt dat de verwerende partij verzoekers asielaanvraag aan een individueel onderzoek heeft onderworpen en op grond van de door verzoeker aangebrachte gegevens alsook de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, terecht tot de vaststelling is gekomen dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden om als vluchteling erkend te worden noch de subsidiaire beschermingsstatus toegekend te krijgen. De concrete motieven van de bestreden beslissing vinden grondslag in het administratief dossier en hebben betrekking op verzoekers specifieke zaak, zodat verzoeker hoegenaamd niet gevolgd kan worden in zijn stelling dat in casu gebruik werd gemaakt van standaardmotiveringen.

2.2.5. Waar verzoeker stelt dat verklaringen op zich een voldoende bewijs kunnen zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling, wijst de Raad erop dat deze verklaringen mogelijk, geloofwaardig en eerlijk moeten zijn en dat deze niet mogen behept zijn met hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden. Aangezien verzoeker zijn asielaanvraag niet heeft geconcretiseerd aan de hand van bewijsstukken of enig begin van bewijs, zijn de verklaringen van verzoeker noodzakelijkerwijze de enige basis voor de beoordeling van zijn asielaanvraag. Uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing blijkt duidelijk waarom geen geloof gehecht kan worden aan verzoekers verklaringen. Ook dient er opgemerkt te worden dat, wanneer kan aangenomen worden dat verzoeker zijn asielaanvraag kan staven aan de hand van stukken, wat in casu het geval is, het gebrek aan enig document minstens een negatieve indicatie is voor de geloofwaardigheid van verzoekers asielaanvraag. De onwetendheid en vaagheid van verzoeker wanneer naar deze stukken wordt gevraagd, doet bovendien ernstig afbreuk aan zijn geloofwaardigheid. Het ontbreken van identiteits- en reisdocumenten, zonder dat daarvoor een aannemelijke reden aanwezig is, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van het asielaanvraag (RvS 15 juli 1992, nr. 40.037; RvS 5 juni 2001, nr. 96.146).

2.2.6. Waar verzoeker ten slotte verwijst naar het artikel "*Schengenzone bestaat maandag 25 jaar*", merkt de Raad op dat uit voormeld artikel geenszins kan worden afgeleid dat er aan de buitengrenzen

van de EU en van de Schengenzone geen strikte identiteitscontroles zouden plaatsvinden. In dit artikel wordt er aangegeven dat in de "paspoortvrije zone" de meeste grensposten gesloopt zijn, zodat het enkel gaat om de binnengrenzen van de Schengenzone. Verzoeker slaagt er derhalve niet in de motivering van de commissaris-generaal, die gebaseerd is op objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier (stuk 23), in een ander daglicht te stellen.

Het tweede middel kan niet worden aangenomen

2.3.1. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker betoogt dat hij voldoet aan de voorwaarden van artikel 48/4 §2 b van de vreemdelingenwet, aangezien hij vervolgd wordt door de Armeense geheime dienst en daardoor veiligheid ontbeert. Verzoeker werpt ook hier op dat de verwerende partij zich beperkt tot stereotiepe motiveringen.

2.3.2. De Raad wijst erop dat in de bestreden beslissing werd vastgesteld dat verzoeker er niet in geslaagd is om een identiteitsdocument voor te leggen, hij ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd inzake zijn reisweg en dat hij ook in gebreke is gebleven om enig ander document neer te leggen dat de door hem opgeworpen problemen kan staven en dat ook niet bleek dat hij ernstige pogingen heeft ondernomen om dergelijke documenten in handen te krijgen. Vervolgens werd ook vastgesteld dat hij zich over relevante aspecten van zijn asielprobleem nauwelijks of weinig geïnformeerd heeft of initiatief heeft genomen om meer relevante informatie in te winnen, zoals onder meer over de mislukte poging om verzoeker aan te rijden, over de vluchtpoging van zijn ouders, over de vraag of er convocaties werden afgegeven en over andere bezoeken aan het adres van zijn ouders. Ook het gegeven dat verzoekers ouders na hun mislukte vluchtpoging teruggekeerd zijn naar hun woning doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers relaas. Uit de bespreking van de vorige middelen is gebleken dat verzoeker er niet in geslaagd is de bovenvermelde vaststellingen te weerleggen met concrete argumenten.

Daar hoegenaamd geen geloof gehecht kan worden aan het relaas van verzoeker, kan hij zich niet beroepen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van de bepalingen met betrekking tot de subsidiaire bescherming in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt wordt in de bestreden beslissing op omstandige en concrete wijze gemotiveerd waarom verzoeker niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Het betoog van verzoeker is niet ernstig.

2.4. De Raad is van oordeel dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven, die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoeker noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet worden weerhouden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig oktober tweeduizend en elf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER